

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2015

QUINA POR DE NIT!!!

Inici: Fragment de *El gran amic gegant* de Roald Dahl

(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 2nA Escola Nadal, Sant Feliu de Llobregat (Tutora: Berta Pérez)

Desenllaç: Alumnes 1rB Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Susana Rodríguez)

L'hora màgica és un moment especial a plena nit quan tots els nens i els grans són ben adormits i totes les coses misterioses surten dels seus amagatalls i s'apoderen del món.

... I d'aquesta hora màgica és de la qual us vaig a parlar.

Hola! Sóc en Pau, tinc 8 anys i vull explicar-vos el que va passar a casa meva fa uns quants dies. Tot va succeir a les dotze de la nit, mentre els meus pares, la meva germana Marta i jo dormíem tranquil·lament. De sobte, el nostre lloro en Piki va començar a xiular sense parar, així que em va despertar.

Ràpidament vaig baixar fins al menjador per veure què li passava i perquè xiulava tant si mai abans ho havia fet.

En Piki estava inquiet i es movia per tota la seva gàbia d'un costat a un altre. Semblava que em volgués dir alguna cosa però jo no sabia esbrinar què podia ser.

Així doncs vaig anar a despertar a la Marta per veure si ella em podia ajudar.

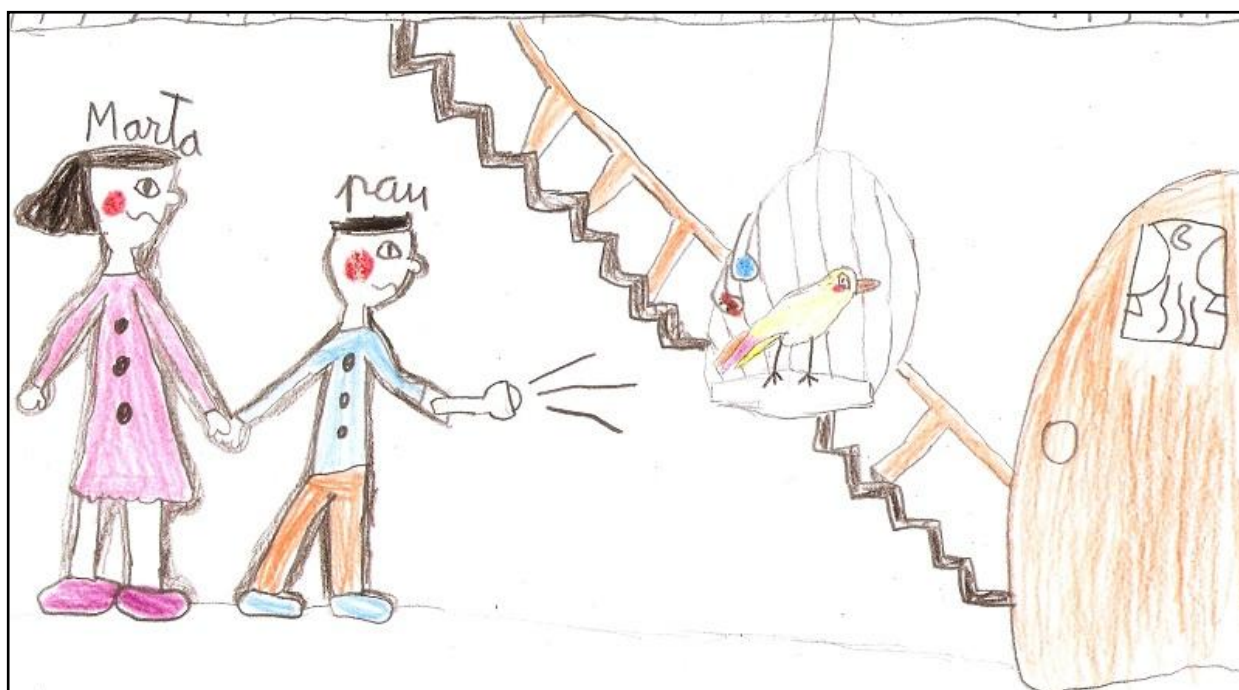
- Marta, desperta! -li vaig dir.
- Què passa Pau? Què vols a aquestes hores? em va preguntar la meva germana.
- Marta, aixecat! Baixa un moment al menjador si us plau. El Pihí està molt nerviós, no para de xiular i no sé què li passa!! -vaig explicar-li nerviós.
- D'acord ja vaig.

Vam baixar tots dos i el Pihí moria les ales sense parar, girant el capet cap a la finestra. De seguida vam escoltar un soroll que venia de fora de la casa.

Cloc, cloc, cloc!

El soroll venia del jardí! Com que tot era fosc i no volíem despertar els nostres pares, vam agafar silenciosament de la meua habitació la llanterna que el meu avi em va regalar pel meu aniversari.

Una mica porregosos vam obrir la porta per veure què podien ser aquells sorolls que al Piki l'havien posat tant nerviós.

I sabeu que? Mai ens haguéssim imaginat veure allò davant dels nostres ulls...

Al jardí enmig d'una gran tempesta hi havia
dos vampirs amb cara de dolents.

Un d'ells ens va donar una carta i jo la vaig
agafar tremolant. De tanta por que tenia se'm va
caure al terra i va sortir volant.

En Piki va obrir la seva gàbia i va anar a buscar la carta i li va donar a la Marta.

La vam obrir i deia: "Us morireu..... DE RIURE!!!!"
i just en aquell moment els vampirs es van treure la disfressa i...

... vam veure que eren els nostres pares. Tots quatre vam riure sense parar, com bojos.

Vet aquí un lloro, vet aquí un vampir
i amb aquest conte ves a dormir.

FI